

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 155-1911)

Originalt emne

Aviser

Aviser/Bekendtgørelser for det offentlige

Uddrag fra byrådsmødet den 15. juni 1911 - side 2

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 155-1911)

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Forslag angaaende Kommunens Bekendtgørelser i Bladene:

"Kommunen har betydelige Udgifter ved Bekendtgørelser i Bladene. I Regnskabsaaaret 1909-10 har disse Udgifter ifølge en foretagen Undersøgelse beløbet sig til ca. 6000 Kr. Budgetudvalget har nu taget under Overvejelse, om man ikke kunde reducere denne Udgift noget, og har først henvendt sig til Bladene med Forespørgsel, om der ikke kunde indrømmes Kommunen nogen Rabat, men har fra de 4 største Blade faaet et benægtende Svar, jfr. hoslagte Skrivelse af 1. Maj d. A. Derimod har i ligeledes vedlagte Skrivelser "Jydsk Morgenblad" og "Aarhusposten" erklæret sig villige til at yde Rabat. -

Budgetudvalget har dernæst undersøgt, hvorvidt Besparelse kunde opnaas ved at lade de kommunale Bekendtgørelser gaa igennem et Annoncebureau. Men da et saadant Bureau ifølge Overenskomst med Bladene kun maa yde den samme Rabat som Bladene og ikke maa yde nogen Rabat, hvor Bladene have nægtet det, vil der heller ikke ad denne Vej kunne opnaas nogen Besparelse.

Udvalget er imidlertid under sin Undersøgelse af denne Sag bleven opmærksom paa, at der ofte er en meget betydelig Forskel mellem Udgiften ved samme Bekendtgørelses

Indrykning i de forskellige Blade. - Dette ligger formentlig i, at Bladene selv vælge Størrelsen af de Typer, hvormed Bekendtgørelserne trykkes, saa at de i de forskellige Blade tage meget forskellig Plads. Udvalget tillader sig derfor at foreslaa, at det fra Byraadets Side paalægges Udvalgene altid, naar Bekendtgørelser fremsendes til Bladene, utrykkelig at angive, med hvilke Typer de ønskes trykte, og - som Regel - at vælge de mindste Typer ("petit"), saaledes at kun Overskriften gøres mere kendelig ved større Tryk.

Samtidig tillader Udvalget sig at foreslaa, at det henstilles til Udvalgene som Regel kun at indrykke de almindelige kommunale Bekendtgørelser i "Aarhus Stiftstidende" og "Demokraten", idet Udvalget gaar ud fra, at Bekendtgørelser, som indrykkes i disse Blade, ville naa til saa godt som alle Byens Beboere.

Formanden forelagde Forslaget.

N. Joh. Laursen var enig med Budgetudvalget i, at Udgiften til Bekendtgørelser var for stor, men mente, at man vilde være mere retfærdig og dog opnaa Hensigten, hvis man i Stedet for kun at avertere i de to nævnte Blade vedblivende averterede i flere, men rettede Antallet af Gange efter Bladenes Udbredelse i Byen, 2 Gange i de mest udbredte og 1 Gang i de andre. Bekendtgørelserne havde nemlig en lidt anden Side end Udgiften.

Simonsen ansaa det for givet, at alle Byens Annoncer vilde blive læst af alle interesserede, naar de blev indrykket i "Aarhus Stiftstidende" og "Demokraten". Drejede det sig om Sager, der havde Interesse for Landbefolkningen, kunde vedkommende Udvalg naturligvis ogsaa avertere i de Blade, der havde nogen Udbredelse paa Landet. Rent forretningsmæssigt set kunde der altsaa næppe findes en bedre Ordning end den af Budgetudvalget foreslaaede, men selvfølgelig kunde Sagen ogsaa betragtes som et Honnørspørgsmaal for Bladene, og Spørgsmaalet var da, om Kommunen var forpligtet til at ofre store Summer af dette Hensyn. Taleren maatte dog anse det for heldigst at følge Budgetudvalgets Forslag, hvorefter Udvalgene fik fuldstændig fri Hænder til at avertere i de Blade udover "Aarhus Stiftstidende" og "Demokraten", som de fandt det nødvendigt at avertere i.

N. Joh. Laursen kunde godt se, at Forslaget var særdeles forretningsmæssigt for de to Blade, der fik Annoncerne, men mente vedblivende, at den af ham foreslaaede Fremgangsmaade ogsaa var fuldt forretningsmæssig og tillige mere retfærdig og næppe saa ensidig som Budgetudvalgets Forslag.

Simonsen gjorde opmærksom paa, at han i denne Sag i Udvalget havde holdt sig neutral og ikke i nogen Maade havde præget Indstillingen. Den foreslaaede Indskrænkning ramte desuden ogsaa de to fremhævede Blade.

Mikael Johansen ansaa det for altfor meget at ofre ca. 6000 Kr. aarlig til Avertissementer og mente det nødvendigt at indskrænke Udgiften. Annonceprisen varierede ofte meget stærk for de forskellige Blade, idet disse ikke altid gav Annoncerne samme Størrelse. En og samme Bekendtgørelse havde saaledes i et Blad kostet knap

24 Kr., i et andet Blad kun knap 15 Kr. Det gjaldt ogsaa om, at gøre Avertissementerne saa smaa som mulige, hvilket vilde opnaas ved at anvende smaa Typer, kun Overskriften behøvede at være særlig tydelig. De Blade, der havde tilbudt Rabat, var de dyreste og tillige dem, der havde de færreste Læsere. Iøvrigt betød Forslaget jo intet Paalæg, men kun en Henstilling.

Møller saa ingen Fare ved at følge Forslaget, naar Udvalgene havde Frihed til at avertere i de Blade, de mente det heldigt at avertere i.

Harald Jensen kunde ikke forstaa, at 6000 Kr. skulde være saa forfærdelig stort et Beløb at anvende til Bekendtgørelser for en By som Aarhus. Det var ikke mere end en almindelig Manufakturhandler anvendte, og Byen skulde dog i Rapport med sine 60000 Indbyggere. Naar der i Forslaget stod, "at det henstilles til Udvalgene som Regel kun at indrykke de almindelige kommunale Bekendtgørelser i "Aarhus Stiftstidende" og "Demokraten", havde Udvalgene fuld Frihed til at avertere, hvor de vilde foruden i de to nævnte Blade, og saa blev der intet Skaar gjort i den Retning, Hr. N. Joh. Laursen mente. Han var glad ved, at Udvalgene skulde give Bladene Besked om, hvorledes Annoncerne skulde være, idet det ikke behøvede at være af Hensyn til Fortjenesten, at Bladene gav Annoncerne forskellig Størrelse.

N. Joh. Laursen var fremdeles af den Anskuelse, at der i Forslaget laa en Henstilling til Udvalgene om kun at avertere i "Aarhus Stiftstidende" og "Demokraten". Han anbefalede atter sit Forslag og bemærkede, at han ikke ansaa det for givet, at Annoncerne blev læst af alle interesserede, fordi de stod i de to nævnte Blade.

Mikael Johansen hævdede atter, at Forslaget kun indeholdt en Henstilling og intet Paalæg, og at det kun fremkom for at spare, hvad der kunde spares.

Jakob Jensen fandt ikke Beløbet særlig afskrækkende, men ansaa det for selvfølgeligt at

spare det, der kunde spares.

Formanden syntes heller ikke, at Beløbet var særlig stort. Forslaget indeholdt kun en Henstilling og kunde altid ændres, hvis man ikke blev tilfreds med Ordningen.

N. Joh. Laursen skulde ikke stille noget Forslag, idet han gik ud fra, at Udvalgene tog de faldne Udtalelser til Efterretning.

Forslaget tiltraadtes.

